

[Jørgen Jørgensen.]

noget, de to parter selv skal ordne — hvad de altså i adskillige situationer ikke er i stand til.

Jeg beklager, at man ikke nu har det apparat til rådighed, som bedre end rigsdagen ville have været i stand til at træffe en afgørelse på det foreliggende grundlag.

Det forslag, statsministeren har stillet, og som går ud på at ophøje det stillede mæglingforslag til lov, kan mit parti ikke tiltræde. Når vi ved andre lejligheder er gået med til, at et mæglingforslag er blevet ophøjet til lov, har der været tale om tilfælde, hvor det stillede forslag har fået tilslutning fra begge parters ledelse og i mange tilfælde ved afstemningen fået tilslutning fra betydelige kredse indenfor begge lejre, men noget sådant foreligger ikke her. Mæglingforslaget er på forhånd afvist af den ene part, og det må forekomme meget ejendommeligt, at et mæglingforslag under disse omstændigheder i det hele taget stilles.

Som forholdene ligger, kan vi altså ikke gå med til at gennemføre lovforslaget i den skikkelse, hvori det er fremsat af statsministeren.

Spørgsmålet om arbejdstiden er et spørgsmål af principiel karakter, og det var derfor mere naturligt, om det blev drøftet selvstændigt på et rent sagligt grundlag på samme måde, som man gjorde under de store overenskomstforhandlinger for nogle fås vedkommende, idet man tog dette spørgsmål ud til særlig overvejelse i en kommission.

Når det under de sidste ugers forhandlinger har været fremført, at en nedsættelse af arbejdstiden med en time om ugen ville være nærmest ruinerende for landbruget, et dette naturligvis stærkt overdrevet. Jeg advarer iøvrigt imod, at man under diskussionen stiller synspunkterne så stærkt op imod hinanden, overdriver så stærkt fra begge sider, som man har været tilbøjelig til, således at modsætningerne uddybes mere end nødvendigt. Det er klart, at selve indskrænkningen af arbejdstiden med en time om ugen ikke betyder ruin for det danske landbrug, men det er også klart og kan med rette siges, at de foreslåede arbejdstidsnedsættelser er både upraktiske og uhenigtsmæssige for begge parter. Da spørgsmålet om arbejdstiden er noget principielt, som man under de store overenskomstforhandlinger tog ud til selvstændig behandling, kan jeg ikke se, hvorfor man ikke på samme måde kan tage spørgsmålet ud til selvstændig behandling ved denne lejlig-

hed. Det ville lette hele sagens gang, om noget sådant skete.

Den bestemmelse, mæglingforslaget indeholder vedrørende ufaglærte arbejderses stilling indenfor mejeribrugene, har, såvidt jeg kan forstå, ikke i den oprindelige form fået tilslutning fra nogen af parterne; den synes heller ikke at være sagligt begrundet. Med de stigende krav til vore mejeriprodukters kvalitet må der ikke slækkes på vore mejerifolks faglige uddannelse, og det ville da være aldeles urimeligt, om man samtidig med, at man kræver en fyldigere og mere omfattende både teoretisk og praktisk uddannelse af mejeristerne, stillede andre, der ikke havde denne uddannelse, på lige fod med de uddannede mejerister.

Jeg forstår, at man under de sidste forhandlinger hos forligsmanden for mejeribrugets vedkommende var nået frem til et forslag, som begge parter faktisk var enige om, og det er jo muligt, at der under udvalgsforhandlingen her kan gives oplysninger, som går ud på, at spørgsmålet om mejerierne faktisk er løst igennem de sidst stillede forslag fra forligsmanden, som jeg har forstået parterne i og for sig stillede sig velvilligt overfor. Forslagets bestemmelser vedrørende mejeribrugene tror jeg heller ikke rigsdagen kan tage ansvaret for at gennemføre, men såvidt jeg har forstået, er der muligheder for, at der kan opnås enighed mellem parterne på dette område.

Tilbage er så spørgsmålet om lønsatserne og arbejdsforholdene iøvrigt, hvorom jeg har forstået, at der ikke er nogen uenighed mellem parterne. Forsåvidt kunne ingen vel have noget at indvende imod, at disse lønninger blev sat i kraft. Vil man bringe konflikten ud af verden — det mener jeg rigsdagen i den foreliggende situation bør —, er der to veje at gå — forslaget i den foreliggende skikkelse finder jeg ikke er en fremkommelig vej —: man kan nedsætte en voldgiftsret til at afgøre alle de omhandlede stridsspørgsmål, hvad jeg mener sagligt set ville være det rigtigste, eller man kan tage arbejdstidsbestemmelsen ud af mæglingforslaget og derefter ophøje de bestemmelser, som parterne er enige om, til lov. For mit parti vil det naturligvis også være af betydning, hvad partierne i en sådan situation kan samles om. Ved en sag af denne karakter er det af stor betydning, at der står et betydeligt flertal i rigsdagen bag vedtagelsen, og jeg vil meget henstille til partierne, at man søger at samle sig om en løsning, som jeg synes